

Maa energiaväljad ja nende mõju inimestele ja mesilasperedele

Kokkuvõtte loengust Põlvamaa Mesinike Seltsi õppepäeval 23.01.2009.a. Rāpinas

Lektor Mati Haabel, lektorileping P-5-1.5-19

Mesinduspäev toimus Eesti mesindusprogrammi raames, mida toetab Euroopa Liit

Sisuliselt haaku antud teema kogu elusloodusega sealhulgas ka inimeste (mesinike) ja mesilasperedega. Planeedil Maa elavad inimesed kõikjal, samuti on ka mesilased igal pool. Kuid mitte kõik kohad ei sobi hästi ja ohutult inimesele kestvama viibimise paikadeks, seda just Maa aktiivsustsoonide ja nn. veesoonte mõju tõttu.

Sama olukord on ka mesilasperedega. Olen tähele pannud, et kui mõne pikalt kiratseva mesilaspere asukohta muuta, siis seejärel on sellesama pere areng täieliku pöörde teinud. Halvad paiknemise kohad (geopatogeensed kohad) võivad inimesel põhjustada haiguste süvenemist või ägenemist. Dr. Hartmani järgi on 60-70% kõikidest olemasolevatest ja inimestel avalduvatest haigustest, täpsemalt nende süvenemisest, põhjustatud meie elukoha geopatogeensuse toime poolt. Kestvama olemise kohaks saab nimetada kohta, kus inimene viibib pidevalt neli ja rohkem tundi ööpäevas - näiteks töökoht kontorist töölauda taga või voodikoht magamistoas.

Geopatogeensed kohad ja mesilaste tervis on samuti tugevas seoses. Geopatogeense koha (maa-alune veesoon, maa-alune õhukoobas või koridor, seisva vee koopad) kiirgusväli on nii inimesele kui ka mesilastele kestva mõju korral ebasoodne. Mesilasperede paigutamisel veesoontele või veesoonte ristidele suureneb nende aktiivsus ja selle tulemusena ka perede meetoodang, mis kirjanduse andmetel võib olla 20% või isegi kordades suurem tavalisest.

Püüan seda asjaolu seletada järgmiste mõjude kaudu - kuna mesilane ei talu veesoont ega veesoonte risti, siis sealt põgenedes või eemale hoidudes muutub ta "töönarkomaaniks", mille tulemusena meetoodang suurenebki. Samal ajal talvitumisel veesoonele on pere rahutu ja suureneb mesilasperede söödakulu. Tagajärjeks võib olla ka noseema-haiguse puhang. Samuti võib geopatogeensetel kohtadel täheldada lubihaudme esinemissageduse mõningast suurenemist või üldiselt rohkemat mesilashaiguste esinemist.

Erinevatel aastatel olen teostanud oma mesilas kõikide tarude asukohtade uuringu ja hinnangu veesoonte suhtes. Kui taru asub niinimetatud geopatogeenses (veesoon, veesoonte rist, negatiivne Hartmanni rist) kohas, siis reeglina esineb nendes peredes ka lubihauet. Siit olen teinud endale ka sellise järelduse, et mida halvem oli pere asukoht, siis seda enam esines seal ka lubihauet. Mesilaspere taluvus koha geopatogeense mõju suhtes on individuaalne. Koha halvenemist näitab sondeerimisel vibratsioonitaseme langemine, mida saab määrata juba pendliga ja pendlikaardiga.

Geopatogeenseid kohtasid suudab määrata isik, kes on saanud vastava sellesuunalise väljaõppe(koolituse). Sealjuures nn. veesoonte või teiste aktiivsustsoonide määramise atribuutikaks on pildad, nibuantenn ja pendel. Käesolevaks momendiks on juba leiutatud ka teaduslikud mõõteriistad, millega määratakse veesooni ja Hartmanni kiirgusvõrgustikku.

Kokkuvõtte koostas:

Mati Haabel